

1

Beste lezers,

Ik ben Bryan Gio, een doorsnee jongen met een normaal leven. Of dat is toch wat de meesten van me denken; dat alles aan mij normaal is. Dat ik veel vrienden en een goede band met mijn ouders heb en dat mijn punten rond het klasgemiddelde of erboven liggen. Niets van dat alles is waar. Niemand weet hoe mijn echte leven eruitziet. Niemand weet wat er in mijn hoofd omgaat.

Door de jaren heen heb ik geleerd dat mensen makkelijk om de tuin te leiden zijn. Eén simpele glimlach en ze denken dat je gelukkig bent. Het is erg dat zelfs mijn eigen vader het niet leek door te hebben hoe slecht ik me voelde voor zo'n lange tijd. Op vijftienjarige leeftijd heeft een trauma mijn leven voorgoed veranderd; maar ik bekijk het nu, jaren later, langs de positieve kant. Het heeft me net sterker gemaakt.

Ik heb veel dingen geleerd. Nooit iemand blindelings vertrouwen tenzij ze hun volledige vertrouwen ook aan jou toevertrouwen, altijd bewust zijn van de gevaren in verschillende situaties, laat je vrienden niet in de steek, ook al breng je jezelf daarmee in gevaar, geef nooit op en – deze vind ik persoonlijk het allerbelangrijkste – als je van iemand houdt, laat dat dan merken. Zorg dat die persoon je liefde voelt en zeker in de moeilijke tijden, want net dan hebben ze die liefde het meest nodig. Ik was iemand die niet snel vrienden maakte. Ik weet hoe het voelt om te denken dat je er helemaal alleen voor staat. Mijn vader heeft nooit echt voor me gezorgd, mijn moeder heb ik zelfs nooit gekend en mijn grootouders waren al dood voor ik de kans kreeg om hen te ontmoeten. Niet dat ik het erg vind. Ik was toen erg op mezelf gesteld. Toen... Er is veel veranderd.

Ik weet niet of jullie klaar zijn voor de waarheid, maar ik ga ze toch neerpennen. Ik wil dat jullie mijn verleden kennen en dat jullie begrijpen waarom ik zo voorzichtig of juist onvoorzichtig ben in sommige situaties. Ik heb mijn redenen. Die redenen gaan jullie in de volgende hoofdstukken ontdekken. Het verhaal is niet geschikt voor gevoelige zielen, want er zit een hoop geweld in verwerkt. Desondanks is het misschien een goed voorbeeld om te realiseren dat de wereld niet het perfecte plaatje is zoals sommigen beweren. Voor zover ik het me kan herinneren is dit mijn donkerste jaar ooit geweest. Gelukkig. Ik was nog

maar een kind, ik wist niet wat me overkwam. Het was een hele rollercoaster aan emoties; al mijn verhalen trouwens, maar ik heb ze met grote glans overleefd. Ik heb vrienden verloren aan de dood en ik heb mensen verloren door ruzies, maar wat heb ik ontzettend veel van ze gehouden. Over liefde gesproken... Het is een van de mooiste dingen op deze wereld. Als je van iemand houdt, koester die liefde eeuwig. Als iemand van jou houdt, wees hen dankbaar. Langs de andere kant kan liefde ook enorm veel pijn doen. Als die niet wederzijds is of als iemand misbruik maakt van je omdat hij of zij weet dat je alles voor hen zou doen. Onmogelijke liefdes doen misschien nog het meeste pijn. Beide personen houden van elkaar, maar iets of iemand verhindert hen om samen te zijn. Zoiets heb ik zelf ook meegemaakt.

Al zolang ik me kan herinneren heb ik gevoelens voor eenzelfde jongen. Tino Van Doorren, een jongen waar je me nog veel over zult horen praten. Ons verhaal startte met twee jongens die in dezelfde klas zaten en elkaar nauwelijks kenden. Op school wilde ik steeds in zijn buurt zijn en hij merkte me niet eens op. Of dat dacht ik toch alleszins. Wanneer ik s' avonds thuiskwam, deed het elke keer weer pijn, want ik wist dat er opnieuw een dag was voorbijgegaan dat ik niemand mijn geheim had kunnen of durven vertellen. Ik heb nog nooit zo'n intense gevoelens voor iemand gehad. Ik heb mijn geheim zolang moeten meedragen zonder het ook maar aan één iemand te vertellen. Ik had simpelweg niemand die ik vertrouwde. Ik dacht dat ik er geen nood aan had, maar nu ik hier zit en dit boek schrijf, merk ik dat ik nooit gestaan had waar ik nu sta zonder mijn vrienden. Deze weg was lang, ja, dat was hij zeker, maar hij was vast en zeker de moeite waard. Elke traan die ik heb gelaten, elke druppel bloed die is gestroomd; het was het allemaal waard.

Als jullie klaar zijn, mogen jullie deze pagina omslaan en het eerste deel van ons levensverhaal lezen. Dit is ons verhaal, het verhaal van Bryan Gio en Tino Van Doorren.

Geniet ervan.

moest ik haar meegeven een geweldige moeder te zijn voor Tino. Ze stond er alleen voor, maar ze was verdomd sterk. Tino had geluk met een moeder zoals Leonie.

'Bedankt, Bryan. Je zou een goede vriend zijn voor Tino. Waarom gaan jullie op school niet met elkaar om? Is daar een bepaalde reden voor?' De vragen werden me net iets te persoonlijk. Ik kon niet langer blijven liegen tegen haar. Dat verdiende ze niet.

'Het eten was lekker, maar ik ga eens terug naar boven, denk ik.'

Tino aarzelde, maar besloot uiteindelijk toch mee te gaan naar boven. Hij had me in al die tijd dat we aan tafel zaten geen seconde aangekeken. Ik voelde dat er iets mis was. Hij ging meteen op bed liggen wanneer hij de kamer binn kwam. Hij zei geen woord. Ik ging naast hem liggen en samen staarden we naar het plafond. Er was niets aan te zien. Ik slaakte een diepe zucht en raakte voorzichtig zijn hand aan.

'Wat is er?'

'Waarom? Wat heb ik je misdaan?' Hij had een krop in zijn keel, wat erop duidde dat hij elk moment kon beginnen huilen. Ik snapte er totaal niets van.

'Ik begrijp er niets van... Wat heb ik verkeerd gedaan dan?'

'Als je vader ons ziet knuffelen, terwijl wij zeggen dat we elkaar amper kennen, dan geef je toch gewoon toe? Dat was het moment. Ik was er klaar voor om het te vertellen. Ik wil niet langer liegen tegen onze ouders.' Hij had gelijk. Ik wist dat hij gelijk had. Ik was simpelweg bang van de reactie van onze ouders. Zouden ze kwaad zijn? Zouden ze blij zijn? Zouden ze het begrijpen? Het waren stuk voor stuk grote vraagtekens. Het risico was momenteel nog te groot voor me. Ik snapte zijn punt, maar ikzelf was er niet klaar voor.

Onze handen hadden elkaar gevonden en onze vingers waren stevig verstrengeld.

'Ik dacht dat je je schaamde omdat we een relatie hebben... Dat deed echt pijn.' Ik kreeg opeens een groot schuldgevoel aangepraat. Ik had hem het gevoel gegeven dat hij overbodig was in mijn leven.

'Ik hou van je. Ik hou ontzettend veel van je. Jarenlang heb ik over je gedroomd, nagedacht en om je gehuild. Je betekent echt enorm veel voor me.'

Even later kusten we weer. Lang en teder. Dit was ons moment. Tot... Mijn vader ons opnieuw verstoorde. En deze keer waren we niet "gewoon" aan het knuffelen.

'Naar beneden, allebei. Nu.'